

Dan maar de harde weg

HANS VANDEWEGHE

Wij zijn al dolgedraaid, niks van aantrekken, maar als u dit verslag ernstig neemt, staan wij niet in voor de gevolgen. Voor wie het interesseert: België koos het moeilijke pad en moet tot aan de eventuele finale drie keer op reis. Relas van een hele vreemde WK-dag.

Dat over deze wedstrijd een verhaal moest worden getikt, dan ook nog eens tegen de deadline, tart alle verbeelding. Engeland-België, vooraf met enige overdrijving aangekondigd als het sportieve equivalent van de ontmoeting Kim-Trump, werd na twee speeldagen een maat voor niks omdat beide ploegen hun wedstrijden met ruim verschil hadden gewonnen.

Daar is niks bijzonders aan, het gebeurt wel eens meer dat de derde wedstrijd geen belang meer heeft. Toch kreeg die wedstrijd de meest vreemde lading in de geschiedenis van het WK. Dit was niet eens Oostenrijk-Duitsland van de editie 1982, ook bekend als de 'schande van Gijon'. Daar hadden beide ploegen nog dezelfde belangen en speelden (niet) netjes gelijk. Idem voor Denemarken-Frankrijk eerder deze week.

Dit was van een andere orde, een die absoluut moet vermeden worden wil men de sport niet naar de knoppen helpen. De nesten waarin België en Engeland zich hadden gewerkt, met daaraan verbonden alle verdachtmakingen in hun onderlinge wedstrijd, zijn de schuld van de FIFA. Hoe kan het in godsnaam dat een groepswinnaar het logistiek zwaarste vervolgtraject moet afwerken?

Hoe ridicuul is het niet dat bij gelijke stand, wat met vier ploegen in een groep gemakkelijk voorkomt, uiteindelijk het aantal gele kaarten de doorslag geeft en niet pakweg het snelst gescoorde doelpunt? De FIFA zou beter na de groepsfase opnieuw loten, met voor de groepswinnaars een statuut van reekshoofd in een tennistabel met zestien ploegen. Dat is huiswerk voor het WK over vier jaar in Qatar.

Afrikaanse landen uitgeschakeld

De theorieën over tweede worden en Brazilië vermijden in de kwartfinale en minder moeten reizen, heeft u wellicht al van naald tot draad gehoord. Als dat niet zo is, lees dan niet verder, want u zult er hoorndol van worden.

Voorafgaand aan Engeland-België was vreemd genoeg al groep H afgewerkt. 'Onze' groep G was dus de allerlaatste en de ploegen kenden om zes uur hun twee mogelijke vervolgtrajecten. Even spande het er nog om in groep H, maar zoals kon worden verwacht moest het laatst overgebleven Afrikaanse team het onderspit delven tegen Colombia en Japan.

Alle Afrikaanse ploegen zijn hiermee uitgeschakeld in de groepsfase. Wie niet wil eten en weten, moet op de blaren zitten, niks aan te doen. Het zou goed



► Rode Duivel Adnan Januzaj loopt juichend weg na zijn pareltje tegen Engeland in Kaliningrad. Ook Leander Dendoncker viert mee.

© BELGA

digde Colombia als eerste van Groep H en wist België waar het aan toe was. Winnen was reizen naar Rostov aan de Don en tegen Japan. Verliezen of gelijkspelen was in Moskou blijven en tegen Colombia uitkomen.

Striemend fluitconcert

En nu de vraag van één miljoen: is in deze wedstrijd in Kaliningrad met negen nieuwe Belgische spelers tegen acht Engelsen gevoetbald om te winnen? Soms kreeg je die indruk, maar evenveel keer dacht je: oei, hier is iets aan de hand. België pakte met Fellaini en Dendoncker al snel geel en kwam op een schier onoverbrugbare achterstand inzake gele kaarten, een criterium als beide ploegen elkaar in evenwicht zouden houden.

De eerste helft was geen toonbeeld van intensiteit en daadkracht, maar de Rode Duivels hadden alvast het meeste balbezit en waren het gevaarlijkst. Toch geloofde het publiek het niet en gingen beide ploegen rusten onder een striemend fluitconcert. Alle speculaties konden op de schop toen kort na de rust Adnan Januzaj niet werd aangevallen in de zestien (verdacht?) en de bal mooi met links voorbij Jordan Pickford krulde. Dat was niet verdacht en zelfs enig mooi.

In de 65ste minuut kreeg Marcus Rashford een boulevard richting Thibaut Courtois, maar miste. Verdacht? Wie zal het zeggen? En zo ging het maar door tot minuut negentig. Onderweg werd Vincent Kompany nog ingebracht en de tweeduizend of zo Belgen, die soms een fortuintje hadden gelegd om erbij te zijn, konden beginnen met "waar is dat feestje?".

En de Engelsen, wat deden die nog? Niks. Die hadden in de aanloop naar deze wedstrijd hun mond vol over altijd willen winnen. De realiteit was anders. Het 0-1-verlies kwam hun erg goed uit. Nadien kwamen ze nog nauwelijks in het stuk voor. België B viel aan, miste kans op kans en was beter dan Engeland B.

Misschien was Engeland linker. Hoe dan ook, deze wedstrijd kan Roberto Martínez en de Rode Duivels alvast niet meer achtervolgen. Ze kozen de harde weg en dat kan hun niet worden verweten.

Engeland

0-1

België

51' Januzaj

Engeland: Pickford, Jones, Stones (45' Maguire), Cahill, Dier, Alexander-Arnold (79' Welbeck), Loftus-Cheek, Delph, Rose, Vardy, Rashford
België: Courtois, Dendoncker, Boyata, Vermaelen (74' Kompany), Chadli, Tielemans, Dembélé, T. Hazard, Januzaj (86' Mertens), Fellaini, Batshuayi

zijn als de FIFA de slots voor de Afrikaanse teams zou verminderen, want hier schiet niemand iets mee op. Niet Afrika en niet de rest van de wereld. Maar goed, Polen speelde tegen Japan. In de 59ste minuut scoorde Jan Bednarek de 0-1 voor het al uitgeschakelde Polen tegen Japan, dat op dat moment moest vrezen voor de kwalificatie, als Senegal en Colombia zouden gelijkspelen of Senegal winnen. Vijftien minuten later kopte Yerry Mina Colombia op 0-1 tegen Senegal. Aan die dubbele 0-1 veranderde niks meer. En toen ein-

Is in deze wedstrijd gevoetbald om te winnen? Soms kreeg je die indruk, maar evenveel keer dacht je: oei, hier is iets aan de hand